

Ny giv for institusjonsdiakonien men hvordan blir det samspill med menighetene?

HELENE FREILEM
KLINGBERG

– Dere har tatt pulsen på tiden, men har dere tatt pulsen på kirken? Jeg savner et kritisk lys på teologien. Hvordan ser vi på vår virksomhet som kirke ut fra brukernes synspunkt? Hvordan kan vi bidra til at institusjonsdiakoni og menighetsdiakoni spiller sammen? Det er viktig for oss i Kirkerådet å se det samspillet som grunnleggende utfordringer.

Det var Kirkerådets direktør Knut Andresen som sa dette da han gav respons på presentasjonen av «Oppbrudd og fornyelse – et strategidokument for institusjonsdiakoni». Han mente at det ikke kunne kalles et strategidokument, men var et ressursdokument for fornyelse og handling – et dokument «der lungene puster og hjertet slår». Det verste som kan skje er at det blir gjort til gjenstand for saksbehandling, sa Andresen.

Forandring

En meget representativ forsamling fra landets bispedømmer, menigheter, institusjoner og organisasjoner hadde satt hverandre stevne da strategi-dokumentet ble presentert på et seminar på Diakonhjemmet midt i februar.

Dagsrevyens drevne journalist Geir Heljesen utfordret et stort panel på 10 personer – lederne for de 8 diakoninstitusjonene som står bak dokumentet. Men de ble ham ofte svar skyldig når han gikk dem nærmere inn på klingen for å få vite hva oppbruddet og fornyelsen innebærer konkret, hva de ønsker å forandre og hvordan.

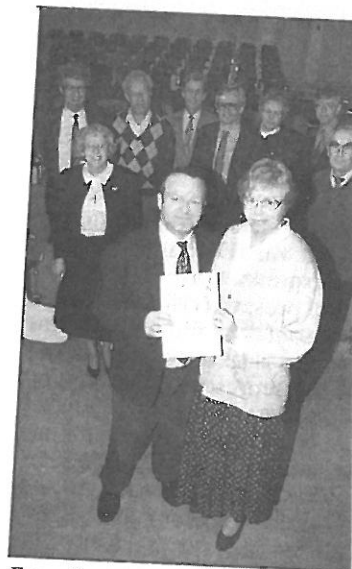
Derimot fikk man et levende inntrykk av at arbeidet med dokumentet fra våren 1990 hadde vært en fruktbar mental og åndelig fornyelsesprosess for institusjonslederne. En prosess som hadde resultert i vilje til mer åpenhet, til å være mer tydelige, lytte mer til egne medarbeidere og spille bedre på lag med andre.

Selv hadde Heljesen et meget positivt inntrykk av strategidokumentet: – Jeg synes enkelte sider i dette dokumentet fanger bedre opp forandringer enn mange Stortingsdokumenter som jeg leser endel av. Dette var bedre enn jeg hadde ventet, sa han.

Det var forstander Geir Gundersen ved Diakonhjemmet og forstander Åse Madsen ved Bergen Diakonissehjem som åpnet seminaret og presenterte hovedlinjene i strategidokumentet.

Forutsetningen og målsetningen har vært at det skulle utfylle Den norske kirkes plan

Forts. side 17

Foran fra venstre:
Geir Gundersen, Forstander på Diakonhjemmet. Åse Madsen, Forstanderinne på Bergen Diakonissehjem. Berit Øglænd, Forstanderinne på Diakonissehuset, Lovisenberg. Einar Øritsland, Gen.sekr. i Kirkens Familierådgivning. Johan Arnt Wenaas, Gen.sekr. i Kirkens Sosialtjeneste. Aage Müller Nilssen, Gen.sekr. i Kirkens Bymisjon. Gunnar Prestegård, Forstander på Menighetssøsterhjemmet. Ole Johan Sandvand, Adm.dir. Modum Bads Nervesankatorium. Ingunn Bjørge, Forstanderinne på Menighetssøsterhjemmet. Øyvind Øy, Forstander på Bergen Diakonissehjem.

- FORTSETTELSER - FORTSETTELSER - FORTSETTELSER -

Fortsettelse fra side 6

Dåpsopplæring....

kan kompenseres med hørespill o.l. på lyd. KABB har et utvalg av barnebøker og hørespill på kassett.

Når det gjelder søndagsskolemateriell er Tekstboken å få i punktskrift. «Barnesangboken» og «Salmeboken» er også å få i punktskrift.

KABB kan tilby abonnement på Barnas Lydavis for de yngste og KULA for tenåringer. Dette er lydavis som kommer ut annen hver uke.

Arbeidet med tilrettelegging av Bibelen for synshemmede har kommet svært langt. Bibelen finnes nå tilgjengelig både på kassett, i punktskrift og på data. Flere menigheter, hvor noen av konfirmantene har vært synshemmede, har bestilt databibel til dagen hvor Bibler skal deles ut til konfirmantene.

Det er ofte vanlig at menigheten gir konfirmantene et ungdomsblad i konfirmanttiden. NY HORIZONT kommer nå ut på kassett.

Stadig flere menighetsblad leses inn og distribueres på kassetter. Dette trenger ikke være kostbart.

Integrering koster

Til nå har flere behov ikke blitt tilfredsstillt fordi det ikke har vært penger å ta av. Dette viser at utgifter ved tilrettelegging også må inn i budsjettene. Når det gjelder kostnader med tilrettelegging, mener vi det er viktig å jobbe ut fra et likeverdprinsipp. Med det mener vi at synshemmede ikke skal behøve å betale mer enn seende. KABB vil arbeide for at utgivere selv skal betale for at deres materiell skal bli tilgjengelig for alle. Dersom menigheter har behov for tilrettelagt materiell, vil KABB gjerne samarbeide om å bygge hindringer ned og fellesskap opp.

*Lise Strandberg
KABB
Utdannet diakon.
Tlf. 09 88 31 11*

Er det i forhold til funksjonshemmede menighetens fellesskap/læringsmiljø virkelig prøves?

Fortsettelse fra side 14

Ny giv for institusjonsdiakonien...

for menighetsdiakonien og profilere institusjonsdiakonien i forhold til denne og i forhold til samfunnets helse- og sosialomsorg.

Helbredelse – mestring – læring

– Det er ingen profesjon som ikke kjenner profesjonalismen som et problem, sa Geir Gundersen. Vi står i en prosess med stadig sterkere økonomisk press og krav til effektivitet, samtidig som enkeltmennesker ofte blir latt alene med sin fortvilelse.

Som ledere for åtte diakoniinstitusjoner har vi spurt oss selv hva som er nerven i vår virksomhet og hvor veien går videre. Vi har gått veien om oss selv og det har gitt oss verdifulle erfaringer og opplevelser. Denne veien viser mot oppbrudd i vårt eget og institusjonenes liv. Det dreier seg om helbredelse, mestring og læring. I denne prosessen trenger vi all den energi som kan utløses ved personen Jesus. Vi må også våge å stille oss åpne for alle samarbeidsformer som kan gjøre diakonien til en mer levende kraft, inkludert å slå sammen eierstiftelser.

Åse Madsen understreket at samfunnet er i ferd med å brytes ned av kunnskapsbrokker. Vi får stadig mer ekspertise og spiss-

kompetanse – samtidig som de kroniske sykdommer, ensomhet og angst er økende. Vi må gi studenter og pasienter erfaring fra hva helbredelse, mestring og læring betyr i eget liv så de kan være istand til å hjelpe andre. Fagkompetansen må være integreert.

I samme rom

I debatten etter panelsamtalen ble det spurt hvordan de små institusjonene som fungerer i nærmiljøet kan trekkes med. De trenger hjelp til å leve ut sin diakonale egenart i forhold til menighetene, ble det sagt. Andre fremholdt at linjene mellom institusjonsdiakoni og menighetsdiakoni må trekkes tydeligere «så vi vet at vi hører hjemme i samme rom».